

US21056879

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8. 660 83 Brno	
Došlo dne:	10 -10- 2021 5
Vyřizuje:	111 Krát Přílohy: —

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0014282/21

Odesílatel: Pavel Uhl - Pavel Uhl, advokát

Věc: návrh na zrušení části zákona (1x&dost)

Doručeno: 10. 10. 2021 22:56:52

K Rukám:

ID zprávy: DZ-141194

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: Siza9qd

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	navrh-na-zruseni-1x-dost-converted.pdf		
Podpis je platný	navrh-na-zruseni-1x-dost-converted.pdf	SERIALNUMBER=P120520, G=Pavel, SN=Uhl, CN=Pavel Uhl, OU=ev. č. ČAK 10960, OU=ev. č. ČAK 10960, O="Pavel Uhl, advokát", OID.2.5.4.97=NTRCZ-71638806, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ
Podpis je platný	PrijataDZ.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České republiky, OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ

Nepředchází!

Pavel Uhl, advokát

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	10 -10- 2021 5
krát Přílohy: _____	
Vyřizuje: _____	

Nepředchází

Ústavnímu soudu
Joštova 8
660 83 Brno 2

V Praze dne 10. října 2021

Ke sp. zn.: PI. ÚS ____/21

Věc: Návrh dle čl. 87 odst. 1 písm. 4 Ústavy České republiky (dále jen Ústava) na zrušení ustanovení zákona, a to části § 48 odst. 4, § 50 odst. 2 až 6 a § 51a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o pomoci v hmotné nouzi), a dále § 12 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též přestupkový zákon)

Navrhovatelka: Skupina nejméně sedmnácti senátorů dle ust. čl. 88 odst. 1 Ústavy ve spojení s ust. § 64 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu

(podpisy a uvedení jmen senátorů, jakožto náležitost podání dle ust. § 64 odst. 5 zákona o Ústavním soudu jsou v závěru podání za jeho textem)

zastoupena dle plné moci advokátem Pavlem Uhlem, č. osvědčení ČAK 10960, se sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5 – Smíchov, datová schránka *5iza9qd* podepsáno elektronickým podpisem vytvořeným kvalifikovaným certifikátem S/N: 1709235 (1A: 14: B3) vydaným PostSignum Qualified CA – Česká pošta, s. p. IČ: 47114983, Česká republika

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ7508100083

Účastníci řízení: 1. Poslanecká sněmovna, se sídlem Sněmovní 4, 118 26 Praha 1 – Malá Strana, datová schránka *bykaigw*
2. Senát, se sídlem Valdštejské náměstí 17/4, 118 01 Praha 1 – Malá Strana, datová schránka *44iaeqj*

Vedlejší účastníci řízení:

3. vláda, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, 118 01 Praha 1 – Malá Strana, datová schránka *trfaa33*
4. (alternativně) veřejný ochránce práv, se sídlem Údolní 39, 602 00 Brno, datová schránka *jz5adky*

elektronicky: (bez příloh) do datové schránky *z2tadw5*

Nepředchází

I.

Vyličení skutkových a právních
okolností před podáním návrhu

[1] Dne 8. září 2021 byl publikován ve Sbírce zákonů pod č. 327/2021 Sb. zákon ze dne 18. srpna 2021, kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění zákona č. 178/2018 Sb.

[2] Tento zákon doplňuje novelizačním čl. I. ustanovení § 48 zákona o pomoci v hmotné nouzi o část věty „, *neú-li dále stanoveno jinak*“. Do současného § 50, který se doposud nečlenil na odstavce a je nyní označen jako odst. 1, vkládá novela nové odstavce 2 až 6 a současně vkládá do zákona zcela nový § 51a. Další jeho ustanovení, novelizační bod III. fakticky vkládá do § 12 přestupkového zákona nové písmeno b) a dosavadní text přeformulovává na návěti a písmeno a). Celá novela nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2022. Nová ustanovení v režimu vyznačení změn znějí takto (**nový vložený text zákona** je oproti dosavadnímu textu **vyznačen tučně**; ~~zrušený text je vyznačen takto~~):

zákon o pomoci hmotné nouzi:

§ 48

Postoupení a srážky

- (1) Nároky na dávky nemohou být postoupeny.
- (2) Nároky na dávky nelze dát do zástavy.
- (3) Dávky nemohou být předmětem dohody o srážkách.
- (4) Dávky nepodléhají výkonu rozhodnutí, **nestanoví-li tento zákona jinak.**

(...)

§ 50

Povinnosti státních orgánů, obcí, krajů a dalších osob

(1) Státní orgány, obce a kraje a jejich orgány, další právnické a fyzické osoby, s výjimkou příjemců dávek a osob společně posuzovaných, sdělují na výzvu příslušného orgánu pomoci v hmotné nouzi, který o dávce rozhoduje, bezodkladně a bezplatně údaje rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu; jde-li však o údaje týkající se zdravotního stavu vyžádané orgánem pomoci v hmotné nouzi, platí o úhradě zdravotních služeb poskytnutých poskytovateli zdravotních služeb zvláštní právní předpisy¹⁸). Údaji rozhodnými pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu se rozumí údaje o výši příjmu osob, údaje o skutečnostech prokazujících nezaopatřenost dítěte, údaje o nepříznivém zdravotním stavu osob a další údaje nezbytné pro zjištění, zda jsou plněny podmínky stanovené tímto zákonem.

(2) Obecní úřad obce s rozšířenou působností informuje příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce o všech přestupcích podle § 51a odst. 2 písm. a) a b), době jejich spáchání a správních sankcích za ně pravomocně uložených.

(3) Obecní úřad obce s rozšířenou působností informuje příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce o jim uložené a včas nezaplacené pokutě za přestupek podle § 51a odst. 2 písm. c) až f), jestliže shledá⁸⁰), že v období

posledních 12 měsíců od jeho spáchání jeho pachatel spáchal nejméně 2 jiné přestupky podle § 51a odst. 2, a o době spáchání všech těchto přestupků.

(4) Obecní úřad obce s rozšířenou působností informuje příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce o jím uložené a včas nezaplacené pokutě za přestupek podle § 51a odst. 2 písm. c) až f) a době jeho spáchání též tehdy, má-li důvody domnívat se, že pokuta je jiným postupem než postupem podle § 51a nevyhnutelná a existují-li současně vážné pochybnosti o způsobilosti pachatele k nápravě; důvody postupu podle tohoto odstavce je povinen odůvodnit tak, aby tento postup byl přezkoumatelný.

(5) Pokud orgán pomoci v hmotné nouzi obdrží od obecního úřadu s rozšířenou působností informaci uvedenou v odstavci 2 a v daném případě nelze použít postup podle § 51a, bezodkladně, nejpozději však ve lhůtě 20 dnů ode dne, kdy obdržel informaci podle odstavce 2, o této skutečnosti obecní úřad s rozšířenou působností informuje. Obdobně orgán pomoci v hmotné nouzi postupuje v případech, kdy postup podle § 51a zahájí, ale po změně skutečnosti postup podle § 51a již nebude možno použít, a v případech, kdy postup podle § 51a zahájí, ale srážky na úhradu pokut nelze provést bezodkladně.

(6) Obecní úřad obce s rozšířenou působností se zdrží vymáhání jím uložené pokuty od okamžiku, kdy učinil oznámení podle odstavců 2 až 4, do doby, než obdrží informaci podle odstavce 5.

(...)

§ 51a

Srážky na příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení na úhradu pokut za přestupky

(1) Z příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení lze provádět srážky na úhradu pravomocně uložených pokut za přestupky uvedené v odstavci 2 spáchané fyzickou osobou, která není mladistvým⁸¹⁾ a která je příjemcem příspěvku na živobytí nebo doplatku na bydlení nebo osobou s ním společně posuzovanou, jestliže od jeho spáchání neuplynuly více jak 3 roky a od pravomocného uložení pokuty neuplynul víc než jeden rok⁸²⁾. Ustanovení o nepostižitelnosti dávky exekuci v tomto případě neplatí.

(2) Přestupky, u kterých se postupuje podle odstavce 1, jsou tyto přestupky:

- a) nepřihlášení dítěte k zápisu k povinné školní docházce⁸³⁾,
- b) zanedbávání péče o povinnou školní docházku žáka⁸⁴⁾,
- c) proti veřejnému pořádku⁸⁵⁾,
- d) proti občanskému soužití⁸⁶⁾,
- e) proti majetku⁸⁷⁾, a
- f) v porušení povinností stanovených obecně závaznou vyhláškou obce⁸⁸⁾ pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku⁸⁹⁾.

(3) O srážkách podle odstavce 1 rozhoduje orgán pomoci v hmotné nouzi, který dávku vyplácí nebo naposledy vyplácel. Přednost před srážkami podle tohoto ustanovení mají srážky podle § 51. Po provedení srážky z dávky, je-li mezi společně posuzovanými osobami nezaopatřené dítě, musí dávka zůstat nejméně ve výši jeho životního minima; a to pro každé nezaopatřené dítě z okruhu společně posuzovaných osob.

(4) Orgán pomoci v hmotné nouzi částky sražené z dávek podle odstavců 1 až 3 poukazuje bezodkladně na účet určený obecním úřadem s rozšířenou působností, který pokutu uložil.

přestupkový zákon:

§ 12

Evidence přestupků

~~Pravomocné rozhodnutí o přestupku podle~~ Do evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů se zapisují ~~pravomocná rozhodnutí o přestupku podle~~

- a) § 5, 7 a 8, s výjimkou rozhodnutí o přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d),

~~se zapisuje do evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů.~~

- b) § 4 odst. 1 písm. b) spočívajícího v porušení povinnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou obce pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku¹⁾.

[3] Tato úprava je normativní novum a nenahrazuje žádná jiná pravidla. Novela žádné ustanovení zákona ani jiné pravidlo fakticky neruší (reformulace § 12 přestupkového zákona má jen legislativně technickou povahu).

[4] Faktickým normativním dopadem této novely dvou zákonů je právní stav, podle něž bude možné od 1. ledna 2022 postihnout fakticky výkonem rozhodnutí osobu, která pobírá dávky hmotné nouze, konkrétně příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení, pokud tato osoba spáchá určitý typově vymezený přestupek, za který je uložena pokuta. Výkon rozhodnutí, tedy vymození této pokuty, může směřovat právě proti těmto dávkám, a to, pokud nyní dále uvedeno jinak, proti těmto dávkám v celém rozsahu. Výkon rozhodnutí těchto dávek je možné vést i v rámci skupiny osob, které zákon označuje jako osoby „společně posuzované“, tedy zpravidla rodiny. Podmínkou je pouze to, aby přestupek, jehož pokuta je vymáhána, spáchala osoba, která není mladistvým.

[5] V praxi to bude znamenat, že pokud člen rodiny, která tvoří společně posuzované osoby, spáchá přestupek, je možné jej vymoci na zmíněných dávkách jeho samého nebo i jiného člena rodiny, pokud je pachatel tohoto přestupku dospělý. Věk osoby pobírající dávku, která může být takto postižena, není omezen a výkonem rozhodnutí postižená osoba tak může být i dítě. Takový výkon rozhodnutí je možný neomezeně s jedinou výjimkou, jejíž podstatou je, že výše dávek v rámci společně posuzovaných osob musí být zachována alespoň ve výši životního minima na každé nezaopatřené dítě.

II.**Vymezení návrhu**

[6] Navrhovatelka tímto podává

návrh na zrušení

slov „, není-li dále stanoveno jinak“ v § 48 odst. 4, § 50 odst. 2 až 6 a § 51a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a dále § 12 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a to ke dni vyhlášení nálezu.

III.**Věcné důvody návrhu ve vztahu k ustanovením
zákona o pomoci v hmotné nouzi**

[7] Navrhovatelka se domáhá zrušení napadeného ustanovení z těchto důvodů:

1. Napadená ustanovení stanoví normativní základ pro dále jinak neomezený a nepřípustný zásah do práva na pomoc osobě v hmotné nouzi, která je nezbytná k zajištění základních životních podmínek, chráněného čl. 30 odst. 2 Listiny základních práva a svobod (dále jen Listina).
2. Napadená ustanovení představují porušení principu individuální odpovědnosti a zavádí princip odpovědnosti (viny) kolektivní na základě příslušnosti k rodu, čímž je porušen jednak princip individuální odpovědnosti a jednak princip zákazu odepření základního práva na základě příslušnosti k rodu nebo jiného postavení, jak je tento zákaz vyjádřen v čl. 3 odst. 1 Listiny.
3. Napadená ustanovení stanoví v případě jedné skupiny osob takové faktické zpřísnění sankce za jednání, které v případě srovnání této sankce se sankcemi za stejné jednání jiných osob, vede k závěru, že napadená ustanovení porušují bezdůvodně princip rovnosti předjímaný v čl. 1 odst. 1 Listiny (porušení akcesorické rovnosti).
4. Napadená ustanovení vytváří natolik nesouměřitelnou sankci v kontextu jiných možných protiprávních jednání, že daný výsledek vytváří sankci nepřiměřenou a je porušením principu (neakcesorické) rovnosti a požadavku souměřitelnosti sankcí.
5. Napadená ustanovení popírají funkční principy právní oblasti, jíž jsou součástí, a neplní navzdory zjevnému omezení práv a svobod účel, který mají plnit. Nesplňují požadavek na racionalitu normy.

III. 1. Zásah do práva na pomoc v hmotné nouzi

[8] Podle čl. 30 odst. 2 Listiny platí, že „Každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.“. Toto ustanovení pak patří mezi ta ustanovení Listiny, kterých je podle čl. 41 odst. Listiny možné se domáhat pouze v mezích zákonů, která tato ustanovení provádějí. Navrhovatelé si jsou vědomi toho, že brojí proti zákonu a na první pohled se tak může zdát, že pokud samotný zákon zasáhne do rozsahu tohoto práva, není takový důsledek testovatelný v rámci abstraktního přezkumu ústavnosti. Podle navrhovatelů tomu tak ovšem není.

[9] Navrhovatelé mají za to, že rozsah tohoto práva je zákonem vymezen poměrně přesně a pregnantně. Zákonná definice osoby v hmotné nouzi je pozitivně vymezena v § 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi a negativně vymezena § 3 téhož zákona. Osobní rozsah adresátů takové normy je pak vymezen v § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rozsah takové pomoci, pokud osoby podmínky §§ 2, 3 a 5 splňují, je pak vymezen rámcově v § 4 téhož zákona, přičemž tyto nástroje jsou nadále konkretizovány v části třetí tohoto zákona.

[10] Obecně platí, že pokud je nějaké ústavně zaručené právo, jež vyžaduje pro určení konkrétního rozsahu výhradu obyčejného zákona, stanoveno, co do podmínek i rozsahu tímto zákonem, stává se takováto zákonná definice součástí ústavního práva v materiálním slova smyslu a takto vymezené právo požívá v logice ustanovení čl. 41 odst. 1 Listiny nadále ochrany na úrovni ústavního pořádku. Ačkoliv (politické) názory na to, zda takové vymezení je dobré, správné, opimální nebo naopak nevhodné, se mohou lišit, z hlediska ústavního práva je zákonné vymezení politickou výhradou zákonodárce, která nepodléhá, až na naprosté výjimky, přezkumu z hlediska ústavnosti. Dle judikatury Ústavního soudu je rozsah zákonem přiznaného práva otázkou politické úvahy zákonodárce a jeho přezkum je omezen doktrínou „politické otázky“¹.

[11] Tato skutečnost má ovšem i ekvivalentní důsledek v tom, že takto daný výsledek úvahy zákonodárce je z hlediska dalších úvah o ústavnosti v rozsahu takto vymezeném v podstatě závazný, a to i z hlediska případného konfliktu s jiným zájmem a právem. Pokud už zákonodárce, kterému takovou roli ústavodárce věřil skrze čl. 41 odst. 1 Listiny, jednou materiálně vymezí rozsah práva jinak chráněného ústavním pořádkem, je takové vymezení nadále závazné jako pevná součást příslušného práva chráněného na úrovni ústavního pořádku.

[12] Napadená ustanovení nepředpokládají, že by se jakkoliv změnila definice hmotné nouze, nepředpokládají, že by se změnila definice osoby v hmotné nouzi, nepředpokládají, že by se změnil okruh adresátů hmotné nouze, stejně jako nepředpokládají, že by se změnil rozsah pomoci v hmotné nouzi. Napadená ustanovení pouze vytváří předpoklad, že plnění, které je stále svou povahou pomocí v hmotné nouzi, podlehne, v některých případech, až do výše 100 % jinému zájmu, a to zájmu na uspokojení pohledávky vzniklé v sankčním přestupkovém řízení, přičemž důsledkem tohoto postupu může být to, že se dané osobě pomoci v hmotné nouzi nedostane.

(1) Ústavní soud k tomu v bodu 90 nálezu vydaného pod sp. zn. Pl. ÚS 1/08 vydaného dne 20. května 2008 (paralelní citace 251/2008 Sb., N 91/49 SbNU 273; populární název: *Návrh na zrušení části zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů – část zhravotnická*) uvedl: „Posoudit otázku účelnosti, vhodnosti a sociální spravedlnosti zákonné úpravy v této oblasti je pouze v pravomoci zákonodárce, do jehož činnosti Ústavní soud kromě případů zjištěné neústavnosti zasahovat nemůže. Jedná se totiž o otázky v podstatě politické, kam primárně spadá i celá oblast tzv. sociálních práv.“

[13] Strukturálně vzato se nejedná o zákonodárcem zamýšlenou redukci práva upraveného v čl. 30 odst. 2 Listiny, ale o podřazení tohoto práva zájmu zcela jinému pro případ jejich konfliktu.

[14] Napadená ustanovení totiž kladou zájem uspokojení pohledávky, jež nemá oporu v konkrétním právu chráněném ústavním pořádkem ani v právním principu obsaženém v ústavním pořádku, zcela nad uspokojení práva předjímaného čl. 30 odst. 2 Listiny. Takový výsledek je ovšem nepřijatelný.

[15] Jestliže ust. čl. 30 odst. 3 Listiny stanoví, že „Podrobnosti [rozsahu hmotné nouze] stanoví zákon.“, tak taková zákonná definice požívá vyšší než čistě zákonné ochrany. Zákonodárce zde plní příkaz ústavodárce vymezit rozsah práva, jež má ústavněprávní základ. V případě zásahu do této zákonné definice srze jinou normu je třeba na takový zásah hledět jako na zásah do ústavně zaručeného práva takto jej i testovat.

[16] Ústavní soud se opakovaně hlásí k doktríně převzaté z judikatury německého Spolkového ústavního soudu a traktované i akademickou obcí, jejíž podstatou je, že sociální práva jsou mimo jiné i nástroje vytvořené k ochraně lidské důstojnosti, jak zopakoval například ve svém nálezu vydaném pod sp. zn. Pl. ÚS 55/13 ze dne 12. května 2015 (paralelní citace: 170/2015 Sb.; N 93/77 SbNU 339, populární název: *Rozhodné období pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti*), v kterém pod bodem 47 uvedl: „47. *Ve sbodě s judikaturou Spolkového ústavního soudu, která představuje s ohledem na doktrinární prpracovanost významný inspirační zdroj, má zásadní interpretační význam pro stanovení minimálního standardu jednotlivých základních práv lidská důstojnost (čl. 1 odst. 1 Základního zákona, resp. čl. 1 Listiny a též preambule Ústavy). Z hodnoty lidské důstojnosti Spolkový ústavní soud dovozuje ústavněprávní nárok na plnění spočívající v zaručení lidsky důstojného existenčního minima, které zahrnuje "jako fyzickou existenci člověka, tedy výživu, ošacení, zařízení domácnosti, přístřeší, vytápění, hygienu a zdraví, tak také zajištění možnosti pěstovat mezilidské vztahy a minimální míru účasti na společenském, kulturním a politickém životě, neboť člověk jako osoba existuje nutně v sociálních vztáích"* [srov. odst. 135 rozsudku 1 BvL 1, 3, 4/09 – Harz IV, odlišné stanovisko soudce Jana Musila k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 8/07; srov. obdobně výklad Elišky Wagnerové: *jde-li o komponent základního práva spočívajícího v nároku na plnění, tj. především v případě sociálních práv, u nichž dominuje komisivní povinnost ze strany státu, resp. veřejné moci, je lidská důstojnost zmiňována jako nepodkročitelná mez při úvahách zákonodárce, a proto "v případech, kdy Listina výslovně garantuje určitá sociální práva..., je povinností zákonodárce zformulovat jejich obsah a rozsah tak, aby nevykročil z mezí daných podstatou ústavní garance, přičemž minimální hranice práv (podstata a smysl) je opět jistěna lidskou důstojností, jejíž zajištění je účelem práv" – viz Wagnerová, E. Úvod. In: E. Wagnerová, V. Šimíček, T. Langásek, I. Pospíšil a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s. 2012, s. 17. Jinak řečeno, rozhodovat o míře solidarity nezbytné pro to, aby jednotlivci mohli svá práva a svobody také reálně uskutečňovat, je sice především věcí zákonodárce, nicméně jeho uvážení podléhá určitým limitům vyplývajícím z nejvyšší ústavní hodnoty, jíž je lidská důstojnost.]. Platí přitom, že "osoby, které jsou schopny získávat prostředky pro své životní potřeby samostatně, nebude stát zatěžovat daňovou povinností ve vztahu k určité minimální části příjmů, jejíž zdanění by se do jejich poměrů mohlo promítnout nepřiměřeně tíživě. V krajním případě by dokonce mohlo být dotčeno i jejich právo na důstojný život, a tedy s ohledem na čl. 30 odst. 2 Listiny, podle něbož má každý, kdo je v hmotné nouzi, právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních potřeb, by tento zásah stejně musel být kompenzován v rámci sociálního zabezpečení" [bod 33 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014 (N 138/74 SbNU 141; 162/2014 Sb.)].“ Navrhovatelka se pak odkazuje i na další odkazy v této citaci uvedené.*

[17] Sociální právo předjímané čl. 30 odst. 2, které je pevně vymezeno v zákonném předpisu, je tak omezeno či zcela potlačeno za účelem dosažení zájmu, který nemá žádnou ústavněprávní ochranu či zakotvení. V důsledku napadené právní úpravy je pak možné právo na pomoc v hmotné nouzi až zcela vyprázdnit. Takový právní dopad je tedy ve svém důsledku i nepřiměřeným a neodůvodněným zásahem do práva na lidskou důstojnost, která je základním stavebním kamenem ústavnosti, jak plyne z čl. 1 Listiny a také z čl. 10 odst. 1 Listiny či ze shora uvedené poslední citace nálezu Ústavního soudu.

[18] Podle navrhovatelky ale není možné zasahovat do lidské důstojnosti k dosažení výkonu rozhodnutí – vymožení pokut. Napadená úprava se tedy přičí ústavnímu pořádku.

III. 2. Nepřípustnost kolektivní viny

[19] Napadená právní úprava vytváří situaci, kdy osoba, která se dopustila přestupku, pokud současně pobírá dávky v hmotné nouzi, bude jak ona sama, tak osoby s ní společně posuzované, zbaveny faktické možnosti příjem těchto dávek použít k zajištění základních životních podmínek, čímž bude zásadně zhoršeno ekonomické a sociální postavení těchto osob a bude ohrožena jejich důstojnost. Výpočet dávek je podřízen postavení a počtu společně posuzovaných osob. Dopad okolnosti, která je důvodem faktické derogace práva předjímaného v čl. 30 odst. 2, jež má povahu protiprávního jednání, dopadá přímo na všechny společně posuzované osoby, ačkoliv původcem protiprávního jednání může být třeba pouze jedna z nich.

[20] Účel napadeného ustanovení je při tom zcela jasný, protože si klade za cíl potrestat, respektive prohloubit a zefektivnit důsledky trestání za protiprávní jednání skrze jinak nastavené podmínky výkonu rozhodnutí. Výkon rozhodnutí je součástí sankce a fakticky se tak jedná o změnu sankce v širším slova smyslu a novou rozšířenou definici sankčního chování ze strany státu.

[21] Napadená ustanovení nepředstavují přitom dopad nepřímý spočívající v tom, že by byla krácena pouze dávka, která „jde za osobou“, jež se dopustila přestupkového jednání, a ona sama tak přispívala do rodinného rozpočtu méně. Dopad je zcela přímý ve vztahu k dalším osobám, protože i dávky těchto osob, které se nedopustily žádného protiprávního jednání, podléhají zmíněnému výkonu. Tato kolektivní odpovědnost je sice omezena tak, že dávky osob společně posuzovaných, jsou v rozsahu zájmu nezaopatřených dětí chráněny, a to do výše 1.970,- Kč pro děti do 6 let věku nebo do výše 2.420,- Kč pro děti ve věku 6 až 15, popřípadě do výše 2.770,- Kč pro nezaopatřené děti ve věku 15 až 26 let.

[22] Průměrná výše příspěvku pro celou rodinu představovala v květnu 2021 částku 8.587,- Kč na živobytí i bydlení pro celou domácnost, z čehož plyne, že zachování příspěvku pouze na nezletilé děti, za předpokladu, že z takto redukováné dávky musí vyžít celá rodina, je poměrně zásadním ekonomickým zásahem. Případná ochrana nezletilých dětí tak je pouhým zlomkem původních příjmů. Existují samozřejmě rodiny, kde nezaopatřené děti nejsou, které pak mohou být zbaveny skutečného plnění z pomoci v hmotné nouzi zcela. V takovém případě pak může být své dávky „zbavena“ zcela třeba osoba staršího věku nebo zdravotně postižená, o kterou se ostatní členové rodiny starají. Uplatnění kolektivní viny, a to dokonce nikoliv v rovině nepřímých důsledků, ale skrze přímo konstruovaný dopad na ostatní členy rodiny, včetně dětí (v určitém rozsahu), považuje navrhovatelka za ústavně nepřipustný.

[23] Právo obecně připouští nepřímé dopady právních a jiných sankcí na členy rodiny, protože jsou nezbytným důsledkem hospodaření a soužití rodiny jako celku. Je-li exekvován příjem živitele rodiny, sníží se její životní úroveň. Nastoupí-li rodič do výkonu trestu, má to nezbytně dopad na celou rodinu, pokud s ní rodič žil, a tento trest tak vnímá úkorně celá rodina, samozřejmě až na výjimky. Společensky vzato je akceptovatelné, pokud sociální důsledky katalogu právních sankcí dopadají na osoby blízké těm, kdo těmto sankcím podléhají.

[24] Z hlediska práva je ale nepřipustné, aby přímé důsledky, tedy **bezprostřední postih pomoci v hmotné nouzi** osoby jinak bezúhonné, byl odvozen od protiprávního jednání jiné osoby, za kterou

takto postižená osoba nenese žádnou právní odpovědnost. Napadená právní úprava ovšem toto činí a přímo fakticky trestá osoby společně posuzované, tedy zpravidla členy téže rodiny. Absurdním důsledkem tohoto přímého přenosu sankčních důsledků na jinou osobu je pak i to, že pokud je takový výkon úspěšný, právo na potrestání ze strany státu zaniká a důsledky takové sankce už přímo osoba, která se dopustila protiprávního jednání pak nenese.

[25] Praxe kolektivního trestání v rámci rodiny či rodu se uplatňovala v předfeudálních kmenových společenstvech nebo jejich dnešních ekvivalentech. Absurdita kolektivního trestání je natolik vzdálená běžné a myslitelné právní praxi, že ji ústavní pořádek ani aplikovatelné mezinárodní výslovně nezakazují. To ovšem neznamená, že by taková praxe byla ústavněprávně přijatelná, protože ústavní pořádek obsahuje princip individuální odpovědnosti jako jeden ze základních principů právního státu. K tomu je třeba dodat, že napadená právní úprava trestá osoby společně posuzované, které jsou zpravidla vždy součástí stejné rodiny, popřípadě součástí jedné rodiny v sociálním slova smyslu. Ten, kdo je v důsledku této kolektivní sankce dotčen, je pak „trestán“ odepřením práva na pomoc v hmotné nouzi. Tato pomoc je pak nezbytná k zabezpečení základních životních podmínek dle čl. 30 odst. 2 Listiny, jež je podmínkou zachování lidské důstojnosti dle čl. 1 a čl. 10 odst. 1 Listiny.

[26] Důsledek aplikace napadených ustanovení tak zakládá odepření základního lidského práva na základě příslušnosti k rodu nebo jiného (podobného) postavení, což je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny, který zní: „*Základní práva a svobody se zaručují **všem bez rozdílu** pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, viny a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, **příslušnosti k** národnostní nebo etnické menšině, majetku, **rodu nebo jiného postavení**.*“. Napadené ustanovení je tak v rozporu s principem rovnosti před zákonem a obecným právním principem zákazu kolektivní viny.

III. 3. Porušení akcesorické rovnosti

[27] Napadená právní úprava technicky mění zásadním způsobem výkon sankce, která je uložena v nalézacím řízení. Obecně v nejširším slova smyslu platí, že výkon sankce je nedílnou součástí sankce. Pravidla výkonu by tedy měla respektovat obecná pravidla trestání, mezi které patří i zachování principu akcesorické rovnosti.

[28] Napadená úprava ovšem vytváří situaci, ve které osoba, která se dopustí přestupku a současně je osobou, která je v hmotné nouzi, pocítí dopady takové sankce významně jinak, než jiná osoba, která tyto podmínky nesplňuje. To má pak několik důsledků, které jsou z hlediska rovnosti před zákonem nepřípustné.

[29] Předně je třeba zdůraznit, že o vině a trestu v přestupkovém řízení rozhoduje správní orgán, který vede přestupkové řízení. V případě rozhodování o obou otázkách pak musí tento správní orgán vzít v úvahu všechny skutečnosti, které mu jsou známy a v návaznosti na to uložit adekvátní trest. Přestupkový orgán ovšem nemusí vědět o tom, že daná osoba je v hmotné nouzi, popřípadě nemusí předvídat, že se do hmotné nouze dostane. V takovém případě pak správní orgán rozhoduje o trestu, jehož podstatou je uložení sankce a následně její vymožení dle pravidel občanského soudního řádu a jiných exekučních pravidel.

[30] Může se ovšem stát, že správní orgán, který nedokáže předjímat, že obviněný se v budoucnu může dostat do hmotné nouze (nebo nemusí vědět, že je v ní nyní), uloží nějaký trest, při kterém vezme v úvahu všechny možné obvyklé okolnosti. Následně ovšem bude vykonán trest, který bude svým dopadem zcela jiný a o poznání citelnější, popřípadě bude vykonán na jiné osobě. Důsledky odlišného

postupu jsou tak zcela zřejmé a zásadní. Důvody odlišného postupu ve srovnání s osobou, která není v hmotné nouzi, pak tkví pouze v tom, že osoba, která sama (nebo její příbuzný) čelí mnohem drakoničtějším dopadu sankce za jinak shodné jednání, je právě v hmotné nouzi, tedy je chudá. Chudá osoba tak musí čelit výrazně citelnějšími a pronikavějším dopadu sankce, popřípadě dokonce přenosu výkonu této zostřené sankce na příbuzného.

[31] Tato odlišnost zakládá akcesorickou nerovnost, protože jejím jediným důvodem odlišného zacházení (dopadů) je sociální postavení osob, které spáchaly jinak zcela identicky přestupek se stejnou mírou zavinění a materiálního znaku (společenské škodlivosti) přestupku. Zásadní prolomení principu rovnosti, pouze na základě odlišného bohatství, které implikuje diametrálně odlišný a drakonický procesní režim v neprospěch chudších, je ovšem podle navrhovatelky nepřijatelné. Není právně uznatelné, aby důsledky formálně identických sankcí nesly osoby výrazně odlišně, a to v závislosti na svém bohatství. Napadená ustanovená tak porušují i princip akcesorické rovnosti, jak je zakotven v čl. 1 Listiny.

III. 4. Porušení neakcesorické rovnosti

[32] V právu obecně platí, že jednotlivé situace musí být v základních parametrech souměřitelné a rozdíly v řešení jednotlivých situací musí odpovídat rozdílům mezi těmito situacemi. Platí tedy princip, že ve stejných případech se postupuje stejně, v podobných podobně a v odlišných odlišně. Stejně tak platí, pro posuzování vztahu mezi příčinou a následkem, princip od většího k menšímu a naopak. Právní řád jako celek vytváří spojitou síť řešení různých situací, která musí být hodnotově koherentní, souvislá a prostá excesů.

[33] Je samozřejmě možné vést politickou diskusi, která se promítne do zákona, jestli je obecně vhodnější trestat přísněji spíše trestnou činnost majetkovou, násilnou, proti veřejným institucím či proti lidské důstojnosti, ale výsledky takové diskuse, ač se mohou jednotlivých případech lišit, by měly být alespoň minimálně koherentní a právo jako celek by mělo být skrze svůj vlastní výkon i smysluplným komunikačním nástrojem veřejné moci na straně jedné a obyvatel na straně druhé, které jednání je nakolik pro společnost rizikové, že je třeba je trestat více, kdežto jiné méně.

[34] V nyní souzené věci, jak už bylo napsáno, je výkon sankce, včetně příslušné právní úpravy, nedílnou součástí této sankce v širším slova smyslu. Typově různé sankce se vykonávají s jinou mírou naléhavosti a například sankce trestní vymáhá stát nekompromisněji než sankce civilní. To platí i pro případ, kdy součástí trestní sankce či trestního opatření je postihnutí majetku nebo jeho části.

[35] Nyní napadená ustanovení zákona ovšem vytvářejí nesouměřitelnou situaci. Po typově určené sankci za jednání osoby v hmotné nouzi následuje ve srovnání se sankcemi osob, které se dopustily zjevně jednání závažnějších, zcela odlišný výkon rozhodnutí, který zasahuje do práv trestaných výrazně intenzivněji. Navrhovatelka si dovolí v této souvislosti určitá srovnání.

[36] Osoba, která spáchá vraždu a je odsouzena v adhezním řízení k uhradě náklady škody pozůstalým, bude vystavena, pokud je po výkonu trestu, výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu, potažmo exekučního řádu, a to i pro případ, že by tato osoba byla v hmotné nouzi. Nikdo se nebude domáhat jejího životního minima ani majetku, který je nezbytný pro zajištění základních životních podmínek. Podnikající osoba, která spáchá třeba přestupek proti životnímu prostředí, kterým způsobí ekologickou újmu a která bude potrestána velmi vysokou sankcí, bude

vystavena výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu, potažmo exekučního řádu, a to i pro případ, že by tato osoby byla v hmotné nouzi.

[37] Obě tyto osoby, které spáchaly jednání, jež společnost nepochybně hodnotí jako závažnější, než přestupek proti občanskému soužití nebo veřejnému pořádku, budou nadále chráněny před tím, aby výkon rozhodnutí atakoval potřebu majetku nezbytnou k zajištění základních životních podmínek.

[38] Nikoliv tak osoba, která se dopustí právě přestupku proti veřejnému pořádku či občanskému soužití a je současně chudá a nebo se jí stane v budoucnu. V takovém případě dopadá sankce v širším slova smyslu, tedy včetně kontextu výkonu rozhodnutí, jež upravují napadená ustanovení, na její osobní poměry významně intenzivněji, až ničivě.

[39] Nelze v této souvislosti odhlédnout od skutečnosti, že například ust. § 323 odst. 2 trestního řádu umožňuje odklad výkonu trestu odnětí svobody nepřevyšujícího jeden rok opakovaně odložit ze zvlášť důležitých důvodů, zejména *mohl-li by výkon trestu mít pro odsouzeného nebo jeho rodinu mimořádně těžké následky*. Trestní právo tedy bere ohled na zájmy rodiny i při odkládání nepodmíněného trestu odnětí svobody do jednoho roku, ale nyní napadená úprava u nesrovnatelně méně závažné sankce adresuje naopak drakonický dopad na celou rodinu, a to navíc pouze právě v situaci, kdy tato rodina je ohrožena chudobou.

[40] Je tedy zjevné, že osoby dotčené chudobou čelí významně invazivnějšímu a lidská práva více ohrožujícímu způsobu výkonu rozhodnutí, pokud se dopouštějí bagatelní přestupkové činnosti, byť jediné dva důvody, proč se tak děje, tedy jejich chudoba a současně bagatelní přestupková činnost, jsou z hlediska hodnotového nesrovnatelně s jinými situacemi jiných osob, které se dopustily jednání závažnějších, ačkoliv tyto osoby ochrany majetku k zabezpečení základních životních potřeby zbaveny nejsou.

[41] Situace je o to více paradoxní, že i osoba, která bude čelit shora zmíněné exekuci například za civilní následky vraždy nebo přestupkové následky způsobení závažné ekologické újmy, nebude pro případ, že by se dostala do hmotné nouze, stížena stejným procesním režimem jako osoby, které se dopustily přestupku na úseku veřejného pořádku nebo občanskému soužití. Nesouměřitelnost takové situace se situacemi odlišnými ale vyvolávajícími zcela jiné důsledky pak zakládá zásadní neakcesorickou nerovnost. I ta je ovšem porušením principu rovnosti, protože právo jako celek nesmí být svévolné ve své aplikaci, ale ani ve své normativní podobě. S ohledem na uvedené jsou napadená ustanovení vyjádřením neakcesorické nerovnosti, na kterou rovněž dopadá zákaz nerovnosti vyjádřený v čl. 1 Listiny.

III. 5. Porušení požadavku racionality normy

[42] Tradičním prvkem testu ústavnosti napadené normy je i racionalita napadené normy, která se zpravidla projevuje požadavkem kladné odpovědi na otázku, zda norma plní zamýšlený účel a zda negativní dopady normy nejsou v nepoměru k jejím očekávaným přínosům; k tomu více nález vydaný pod sp. zn. Pl. ÚS 1/08 ze dne 20. května 2008 (paralelní citace 251/2008 Sb., N 91/49 SbNU 273; populární název: *Návrh na zrušení části zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů – část zdravotnická*).

[43] V souzené věci lze racionalitu testované normy vnímat i skrze některá pravidla přezkumu zákonné úpravy sociálních práv, jak je nastavil Ústavní soud ve shora citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS

8/07 ze dne 23. března 2010, kde konstatoval ve vztahu ke shora zmíněné rovnosti mimo jiné: „86. [...] *Posouzení neakcesorické rovnosti se odvíjí od přezkumu vazby mezi zákonodárcem zvoleným legislativním nástrojem a jeho zamýšleným účelem. Pro ústavní konformitu posuzované právní úpravy z hlediska neakcesorické nerovnosti postačuje, nachází-li se hodnocená klasifikace v nějakém racionálním vztahu k účelu zákona, tj. může-li nějakým způsobem dosažení tohoto účelu ovlivnit.“. Tentýž náleží pak cituje jiný náleží: „3. [...] *“zásab Ústavního soudu v analogických věcech by mohl přicházet do úvahy toliko v případech flagrantní svévole, libovůle a nerozumnosti zákonodávce“ [právní věta náleží sp. zn. Pl. ÚS 1/08 ze dne 20. 5. 2008 (N 91/49 SbNU 273; 251/2008 Sb.)] (podtržení navrhovatelka).**

[44] V obecné rovině je třeba vycházet z toho, že smyslem poskytování dávek v hmotné nouzi je primárně zajištění minimálního standardu životní úrovně příjemců dávky, aby byla zachována jejich lidská důstojnost. Napadená ustanovení pak vnáší do zákona zájem či cíl zcela odlišný zájem, který je obtížné identifikovat. Navrhovatelka pro tento účel vyháží z důvodové zprávy, kterou je nicméně třeba brát s rezervou, protože obsah navrhované normy se během projednávání Parlamentem zcela změnil.

[45] Důvodová zpráva uvádí mimo v rozsahu, který je snad použitelný, toto: „Z *pobledu předkladatele však v tomto seznamu skupin občanů, kteří nemají nárok na dávky v hmotné nouzi, chybějí lidé, kteří trvale překračují zákon a dopouštějí se přestupků, kterými obtěžují a komplikují život lidem ve svém sousedství. Navrhuje se proto vybrané typy přestupků do zákona zahrnout a tím příjemce dávek podle zákona o pomoci v hmotné nouzi upozornit, že v případě páchaní těchto přestupků mohou o sociální dávky přijít. Návrh však není koncipován jako trest, ale naopak má za cíl problematické příjemce dávek maximálně motivovat a fungovat i preventivně.“; citováno dle důvodové zprávy z tisku Poslanecké sněmovny parlamentu č. 290/0. Navrhovatelka čte uvedená slova tak, že cílem navrhovatele je osoby v hmotné nouzi disciplinovat a odradit od protiprávního jednání. Tento cíl se podle navrhovatelky ovšem s faktickými důsledky napadených ustanovení zcela míjí.*

[46] Podstatou mechanismu, který předjímají napadená ustanovení, je to, že osoba, která se dopustí vybraného přestupku, je buďto ona sama nebo její rodina následně v rozsahu sankce za tento přestupek zbavena pomoci v hmotné nouzi, a to bez dalšího opatření. Je v povaze osob v hmotné nouzi a jejich definičním znakem, že nemají žádné finanční rezervy (ani jejich rodiny). Tyto osoby ovšem nadále mají potřeby v podobě bydlení, jídla, ošacení, popřípadě léků apod. Totéž pak platí o jejich rodinách.

[47] Osoba, která musí tyto potřeby saturovat, přičemž stát jí pro tento účel odepře podporu, nemá moc možností jak takovou situaci řešit. Může si opatřit prostředky protiprávní činnosti, popřípadě může pracovat tzv. „na černo“ (bez daňové a sociální evidence), popřípadě se může zadlužit. První dva způsoby jsou protiprávní, byť s odlišnou intenzitou, polední způsob sice není výslovně nelegální, ale implikuje jiné buďto krajně nežádoucí jednání (rizikové zadlužení, které bude mít důsledky v budoucnu) nebo nelegální jednání jiné osoby (protiprávní půjčení neuvěřitelně osobě, popřípadě lichevní jednání). Napadená ustanovení tak vytvářejí situaci, která naopak vyloženě podporuje další řetězení protiprávních aktů a posiluje fenomén pasti sociální exkluze.

[48] Nelze ani odhlédnout od toho, že protiprávní jednání může mít různou motivaci. Existují samozřejmě vědomá protiprávní jednání, jejichž přímým cílem je obohacení pachatele. V případech, na která míří napadená ustanovení, je příčina protiprávního jednání zpravidla komplikovanější a bývá často i posilována jejich chudobou, popřípadě může mít společné příčiny v podobě sociálního vyloučení. Případné posílení těchto faktorů, tedy chudoby a sociálního vyloučení, ke kterým snížení již tak nízkého příjmu nepochybně povede, naopak bude mít za následek zvýšení frekvence či intenzity protiprávního jednání.

[49] Existují dokonce i zahraniční studie, které dokládají, že snížení dávek z podobných důvodů vede k nárůstu kriminality². Z hlediska ústavnosti pak navrhovatelé mají za to, že právní úprava, která snižuje nebo omezuje dávky některým osobám, nemusí být nutně protiústavní, pokud má jiný ospravedlnitelný důvod, a to i navzdory tomu, že může vést ke zvýšení kriminality. Pokud je snaha o omezení kriminality důvodem k přijetí právní úpravy, která vyvolává opačný důsledek bez jiného uznatelného důvodu, nemůže taková právní úprava uspět v testu racionality.

[50] Napadená ustanovení tedy zjevně neplní, s ohledem na míru obecného společenského poznání záměr, pro který byla přijata a zcela se mýjí s účelem, který deklarují. Vzhledem k tomu, že napadená ustanovení představují současně zásah do práv chráněných ústavou, aniž by současně představovala jakýkoliv jiný přínos, ať už uznaný ústavním pořádkem nebo jinak společensky účelný, který sama deklarují, neobstojí v testu racionality napadené normy. Jsou tedy v rozporu s ústavním pořádkem.

IV.

Věcné důvody návrhu ve vztahu k ustanovení zákona o přestupcích

[51] Navrhovatelka má za to, že zásadní ústavněprávní nedostatky se vztahují převážně k ustanovením zákona o pomoci v hmotné nouzi. Navrhovatelka ovšem napadá i ustanovení přestupkového zákona, přičemž si je vědoma toho, že v jeho případě mohou panovat pochyby, jestli tato ustanovení sama o sobě, s odhlédnutím od napadených ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, jsou rovněž protiústavní.

[52] Předně je třeba poukázat na to, že jediným účelem tohoto ustanovení je provedení napadených ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi. Samo o sobě postrádá smysl. Jeho samostatným normativním důsledkem by bylo pouze to, že by se do evidence přestupků zapisoval přestupek, který nemá z hlediska evidence žádný význam, protože nezná speciální recidivu a jeho uložení nevstupuje do trestnosti později uloženého přestupku. Už jenom ten důvod, že se jedná o ustanovení, které má ryze prováděcí povahu ve vztahu k ustanovením protiústavním, by měl být důvod pro derogaci tohoto ustanovení.

[53] Kromě toho je zde i derogační důvod, který mluví na toto ustanovení, pokud by reziduálně zůstalo osamoceno. Zákonodárce si uvědomoval při zřízení institutu evidence přestupků, že by se evidence měla omezit pouze na ty přestupky, jejichž evidence má z hlediska přestupkové praxe význam. K tomu je třeba dodat, že naopak omezujícím právním principem chránícím před jakoukoliv evidencí informací, *nota bene* potenciálně kompromitujících, je institut informačního sebeurčení a princip nezbytnosti takové evidence, jak plynou z ust. čl. 10 odst. 2 a 2 Listiny.

[54] S ohledem na to, že toto ustanovení by samo o sobě neplnilo žádný účel a vedlo by naopak ke zcela zbytečné evidenci osobních údajů, čímž by bezdůvodně snižovalo ochranu osobních údajů a soukromí, tak navrhovatelka navrhuje i zrušení tohoto ustanovení.

² Například studie: Eric Melander, Martina Miotto: *Welfare cuts and crime: Evidence from the New Poor Law*. University of Warwick 2021; zdroj: https://ericmelander.com/wp-content/uploads/2021/03/MM_welfarecuts_crime_CAGEWP.pdf

V.

Návrh výroku rozhodnutí

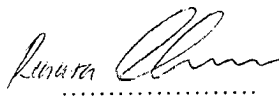
[50] Navrhovatelka má za to, že ve věci není zapotřebí nařizovat jednání.

[51] S ohledem na uvedené navrhuje navrhovatelka, aby Ústavní soud vydal po provedeném řízení tento nále:

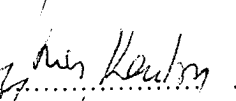
Ustanovení § 48 odst. 4 ve slovech „, není-li dále stanoveno jinak“, ustanovení § 50 odst. 2 až 6 a ustanovení § 51a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

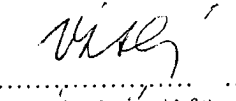
skupina senátorů:

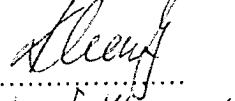
(senátoři svými podpisy současně zmocňují advokáta Pavla Uhla k zastupování skupiny před Ústavním soudem v tomto řízení):

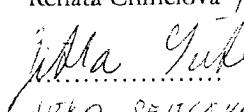

 Renata Chmelová

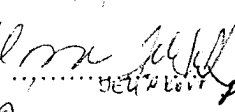

 JANA HUBÁČKOVÁ

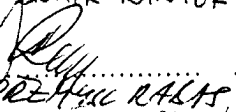

 LUKÁŠ KANIOR

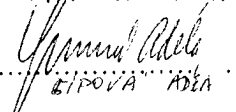

 VĚRA JAROŠOVÁ

 JOSEF VLČEK

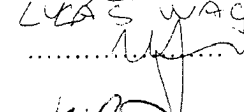

 JITKA ŠENTOVÁ

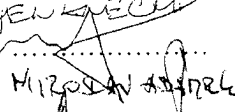

 PETR HOLC

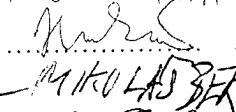

 MILUŠE HORŠÁKOVÁ

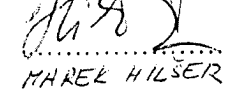

 VĚRA JAROŠOVÁ

 PETR HOLC

 MIROSLAV ADÁMEK

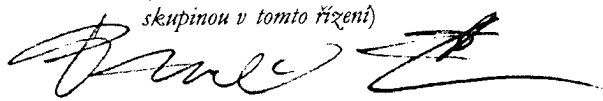

 MIKULÁŠ BŘEZINA

 VÁCLAV LIŠEC

 MAREK HILŠER

skupina jako navrhovatelka zastoupena dle plné moci

Pavel Uhl
advokát
(advokát současně přijímá zmocnění udělené skupinou v tomto řízení)

Doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické pod pořadovým číslem **142299068-96914-211010224900**, skládající se z **14** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Vstup bez viditelného prvku.

Jméno a příjmení osoby, která konverzi provedla: **PAVEL UHL**

Vystavil: **Pavel Uhl, advokát**

Pracoviště: **Pavel Uhl, advokát**

Na pražském Smíchově dne 10.10.2021

142299068-96914-211010224900